

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce V. B., proti žalované České správě sociálního zabezpečení, se sídlem Praha 5, Křížová 25, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 5. 2000, č. j. xxx,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou (opravným prostředkem) podaným v zákonné lhůtě (ovšem předloženou žalovanou Vrchnímu soudu v Praze až 7. 10. 2002) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 31. 5. 2000, č. j. xxx, kterým byla zamítnuta jeho žádost o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 39/2000 Sb. s odůvodněním, že předložil osvědčení podle kterého konal vojenskou službu jako příslušník čs. armády v zahraničí od 1. 4. 1945 do 5. 5. 1945, což je méně než zákonem předpokládané 3 měsíce a nebylo ani prokázáno (ani tvrzeno) přiznání plného nebo částečného invalidního důchodu následkem zranění utrpěného v boji.

Proti tomu žalobce namítl, že dobrovolnou vojenskou službu konal v Rudé armádě od 1. 4. 1945 do 20. 11. 1945. Dne 5. 5. 1945 byl na frontě těžce raněn, ve stehenní kosti mu zůstala minometná střepina od průstřelu stehna. Podrobil se několika operačním zásahům ve frontových nemocnicích a propuštěn byl z nemocnice z P. (dnes P.) až 20. 11. 1945. Teprve tímto dnem byla ukončena jeho služba v Rudé armádě a tedy trvala 7 měsíců a 20 dnů. K tomu dokládá zprávu Sovětského výboru veteránů vojny č. j. 822/13 ze dne 30. 12. 1980. Proto považuje rozhodnutí žalované za nesprávné.

Žalovaná v písemném vyjádření poukázala na důvody rozhodnutí a skutečnost, že podle podkladů připojených k žádosti žadatel nesplňoval podmínku doby potřebné pro

přiznání jednorázové částky. Po podání opravného prostředku byl vyzván k doložení v něm tvrzených skutečností, na to ovšem nijak nereagoval. Žalovaná vycházela při vydání rozhodnutí ze skutečností uvedených v žádosti, nemohla brát v úvahu skutečnosti tvrzené až v opravném prostředku, když navíc žalobce ani k její následné výzvě nedoložil, že mu byl přiznán invalidní důchod v důsledku zranění. Rozhodnutí proto považuje za vydané v souladu se zákonem a žalobu za nedůvodnou.

Věc nebyla skončena Vrchním soudem v Praze do 31. 12. 2002, proto byla podle § 132 zákona 150/2002 Sb., soudní řád správní, postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.) - tedy v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu.

Žalobce k výzvě Nejvyššího správního soudu znovu poukázal na zprávu Sovětského sdružení válečných veteránů a na čestné prohlášení M. C., které k vyjádření připojil, stejně jako dvě listiny psané v ruském jazyce. Jedna z nich je sdělením, že k jeho žádosti byl učiněn dotaz v archivu, druhá potvrzením Sovětského výboru veteránů války o službě v Rudé armádě v době od dubna do 5. května 1945. Čestné prohlášení M. C., manžela sestry žalobce, obsahuje prohlášení o tom, že se od žalobce dozvěděl o jeho frontovém zranění a době léčení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 39/2000 Sb. o poskytnutí jednorázové peněžní částky příslušníkům československých zahraničních armád a spojeneckých armád v letech 1939 až 1945 se tento zákon vztahuje na občany České republiky, kteří splňují podmínky uvedené v § 1 odst. 1 bodě 1 písm. a) a b) a § 2 odst. 1 bodech 1 až 3 zákona č. 255/1946 Sb., o příslušnících československé armády v zahraničí a o některých jiných účastnících národního boje za osvobození, a bylo jim o tom vydáno podle § 8 citovaného zákona osvědčení, nebo mají-li doklad, který osvědčení nahrazuje.

Občanům splňujícím tyto podmínky náleží jednorázová peněžní částka podle § 4 cit. zákona, a to podle odst. 1) těm, kteří konali vojenskou službu v československých zahraničních armádách nebo ve spojeneckých armádách v letech 1939 až 1945 alespoň 1 rok, náleží jednorázová peněžní částka ve výši 120 000 Kč a za každý další měsíc vykonané vojenské služby, který přesahuje 1 rok této vojenské služby, náleží jednorázová peněžní částka ve výši 1000 Kč, podle odst. 2) občanům uvedeným v § 1 odst. 1, kteří prokázali, že v boji byli zraněni a v důsledku tohoto zranění jim byl přiznán plný nebo částečný invalidní důchod, náleží jednorázová peněžní částka ve výši 120 000 Kč, pokud pro ně není výhodnější jednorázová peněžní částka ve výši podle odstavce 1 a podle odst. 3) občanům uvedeným v § 1 odst. 1, kteří konali vojenskou službu v československých zahraničních armádách nebo ve spojeneckých armádách v letech 1939 až 1945 kratší než 1 rok, avšak delší než 3 měsíce, náleží jednorázová peněžní částka ve výši 60 000 Kč.

K tomu ze spisu předloženého žalovanou vyplynulo, že žalobce požádal o poskytnutí jednorázové peněžní částky dne 23. 3. 2000 a doložil osvědčení č. j. 192 846/1981 ze dne 27. 2. 1981, že byl účastníkem národního boje za osvobození, když konal vojenskou službu ve spojenecké armádě od 1. dubna 1945 do 5. května 1945 a potvrzení Sovětského výboru veteránů vojny s připojeným ověřeným překladem do slovenského jazyka, v němž je uvedeno, že byl vojákem v 315. horské gardové divizi od dubna do května 1945 a tento pluk byl od r. 1943 do 11. 5. 1945 nasazen do bojových operací.

Osvědčení podle § 8 zákona č. 255/1946 Sb. žalobce doložil, podle něho splňoval podmínky § 1 odst. 1 b) zákona č. 255/1946 Sb. a tedy i podmínky § 1 odst. 1 zákona č. 39/2000 Sb. Poskytnutí jednorázové peněžní částky však zákon váže i na určitou dobu trvání účasti v boji za národní osvobození, v daném případě je minimem doba 3 měsíců. Osvědčení však dokládá dobu kratší, totéž vyplývá i z potvrzení Sovětského výboru veteránů vojny a ani podle zákona č. 255/1946 Sb. nemohla tato doba přesáhnout konec účasti v osvědčení a potvrzení uvedený, neboť doba strávená ve vlastnosti účastníka národního boje za osvobození podle § 15 odst. bod 2 zákona č. 255/1946 Sb. končila dnem faktického ukončení činné služby, nejpozději však dnem 5. května 1945. Do doby účasti v národním boji za osvobození ve smyslu daného zákona nelze započítat dobu léčení do 20. 11. 1945, z tohoto hlediska tedy není významné předložené prohlášení M. C. (které navíc je prohlášením jen o tom, co od žalobce slyšel a nikoliv o tom, čeho byl sám účasten). Žalovaná pak ani toto prohlášení neměla k dispozici a nelze jí tak vytýkat, že s ním v napadeném rozhodnutí nevypořádala.

Žalobce by mohl dosáhnout poskytnutí jednorázové peněžní částky jen za situace naplnění podmínek podle § 4 odst. 2 zákona č. 39/2000 Sb., tedy při prokázání, že byl v boji zraněn a v důsledku tohoto zranění mu byl přiznán plný nebo částečný invalidní důchod. Naplněny musí být obě podmínky. Tedy nejen bojové zranění, ale z důvodů jeho následků přiznaný invalidní důchod. Žalobce tvrdí pouze jednu z podmínek – bojové zranění (aniž ji ovšem hodnověrně doložil) o existenci druhé podmínky se ani v žádosti ani v žalobě (opravném prostředku) nezmínil. Žalovaná jej také výslovně vyzvala přípisem ze dne 29. 6. 2000 aby prokázal tuto skutečnost (a dále státní občanství, když žádost byla předložena jinou osobou a tuto skutečnost nebylo možno ověřit v občanském průkazu žadatele), žalobce na výzvu nereagoval. Vzhledem k tomu, že žalobce ani v žalobě ani v dalším vyjádření netvrdí, že by tuto podmínku splňoval (v žádosti pak uváděl, že pobírá důchod starobní), nelze její naplnění brát v úvahu a vytýkat žalovanému nedostatek skutkových zjištění v tomto směru.

Žalovaná rozhodla na základě dostatečně zjištěného skutečného stavu věci a její rozhodnutí odpovídá zákonu (§ 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, § 1 odst. 1, § 4 odst. 1, 2, 3 zákona č. 39/2000 Sb.).

Proto Nejvyšší správní soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání za podmínky souhlasu účastníků řízení (§ 51 odst.1 s. ř. s.).

Žalobce, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovaná nárok na náhradu nákladů řízení nevznesla. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. 7. 2003

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu